

Lesňetice

600 let

SJEZD RODÁKŮ

4. července 1992

Obecní zastupitelstvo vedeno snahou o obnovu
dobrého vztahu k rodnému místu a k větší pospolitosti
obce svolalo na

4. července 1992
SJEZD RODÁKŮ
obce Lešetice.

Tento, v pořadí druhý sjezd, se koná s odstupem 66 let.
První sjezd se konal 24. a 25.července 1926 a bylo na
něj pozváno 160 osob. Do kroniky obce se při této
příležitosti podepsalo 48 rodáků, kteří přijeli z různých
míst, kam je osud zavál. V tehdejší době nebylo
cestování snadnou záležitostí, ale pouto k rodné obci
bylo silnější než tyto obtíže.

V dnešní uspěchané době je dobré sejít se s blízkými
osobami, podělit se o své radosti i starosti,
připomenout si i minulost se vším dobrým a zlým a vzít si
z toho ponaučení pro další léta.

Každý z nás by měl však mít na paměti, že nežije sám
jen pro sebe, ale je součástí mnoha společenství a
jedním z nich je rodná obec.

TROCHU Z HISTORIE OBCE LEŠETICE (DO R. 1912)

Lešetice se poprvé připomínají jako příslušenství biskupského panství Příbram, později arcibiskupské panství Rožmitál r. 1349.

V Reg. Bohemia VI-140 č. 273 je zmínka o lesníkovi Lessatovi (Silvanus) a to v r. 1336-45 a 1356.

Podle arcibiskupského urbáře Rožmitálského z r. 1379 sídlili v Lešeticích:

Šebák	- půllán, poplatek 16 grošů ročně
Pešek	- půllán, poplatek 16 grošů ročně
Mikuláš	- půllán, poplatek 16 grošů ročně
Matouš	- čtvrtlán, poplatek 24 grošů ročně
Buzek	- půllán, lesník
Jílek	- půllán, poplatek 16 grošů ročně
Pavel	- půllán, poplatek 16 grošů ročně

První doložená písemná zpráva o Lešeticích je listina příbramského rychtáře Jana Rubáše ze 13.června 1393 kterou věnoval příbramskému kostelu plat ze 4 lidí v Lešeticích (*viz okr. archiv v Příbrami*). Lešetice (jen část), jako zádušní ves patřila k příbramskému panství. K vykonávání zvláštních úkolů byly přísežnými a obecními konšely voleni z obce zvláštní "úředníci" - kostelníci. Úkolem kostelníků bylo spravovat důchod plynoucí příbramskému kostelu a špitálu (zal.po pol. 14 st.) z několika usedlostí ve vsích Lešeticích a TřebSKU (1393-1411).

(pozn: Vlastivědný sborník Podbrdská č. 1 str.39 a 54)

Roku 1669 uvádějí zápisy tyto kostelníky (ke kostelu Slivice) z Lešetic:

Jan Pešek a Jiřík Standl.

Roku 1672 měli zádušní krávy na svých gruntech tito osadníci z Lešetic:

Martin Vaněček 3, Jiřík Karhan 2, Jan Vlk 1, Martin Vitek 1, Bartoloměj Smolka 1, Jakub Mrvík 2, Jiřík Standl 1, Jan Pešek 5, Marjana Tumová 1.

Roční poplatek z jedné krávy byl na farnosti Slivické 10 krejcarů. Roku 1696 měli zádušní poddaní v Lešeticích jeden den roboty v týdnu (radní protokol 1693-1711, fol. 73 p.v.), od

r.1699 pak dva dny. Po nevolnickém povstání 1775 byl vydán nový robotní patent (13.VIII.1775) na 2 dny roboty potažní a 1 den pěší. Zádušní poddaní Lešetic a Třebeska vyslovili se 24.X.1775 a znovu před krajským hejtmanem 9.IV.1777 pro starý způsob tj. 2 dny roboty. Zadušním poddaným byl stanoven denní počet pracovních hodin značně nižší než předepisoval patent (ten stanovil v zimních měsících 8 v letních měsících 12 hod.), poddaní v Lešeticích a Třebesku měli pracovat v zimě s potahem 6 a pěšky 7 hod., v létě s potahem 9 a pěšky 10 hod., kromě roboty při svážení dříví, při níž byla předepsána jedna fůra na den (Robot-Verzeichnis kart. 13777). Po r. 1789 poddaní zádušní místo roboty odváděli peněžité platy. Lešetičtí si po vzoru svých sousedů z části vsi, která patřila ke statku milínskému (Karlštejn), vyžádali úpravu po způsobu Raabově (rozdělení panské půdy poddaným) a z děkanova rozhodnutí byli při tom ponecháni již trvale (Urbář děkanských vsí Lešetic a Třebeska 1789-1848).

Největší pohromou pro Lešetice a celý kraj byl mor v r. 1771-2. Tehdy v Slivické farnosti zemřelo celkem 761 osob. V Lešeticích v r.1771 10 osob a 1772 14 osob (*pozn. podrobněji v kapitole o slivickém kostele*). Další smutnou událostí byla katastrofa na Březohorských dolech 31.května 1892, při které zahynulo 319 horníků z toho 3 z Lešetic: J.Maršík, T.Jarolímek a J.Kostka. Že byly Lešetice spojeny s dolováním a hornictvím dokazují už záznamy z r. 1757-1778 o těžbě železné rudy u Lešetic (*časopis Od Stříbrných hor roč.VII č.7 z 7.3.1935 a č.9 z 15.5.1935., autor Karel Valta*). Další zmínka je z roku 1804, kdy se pilně pracovalo na „Egidské” žíle a také se těžila železná ruda „V zeleném”. Tuto rudu brodští hospodáři vozili do Obecnice .

VÝPISY Z KRONIKY OBCE

1912 - 1979

Úvod:

Lešetice od r. 1912 obec katastrální, ležící na potocích Lítavky, která nedaleko odtud jihozápadně pramení a při okresní silnici Příbram-Milín, vzdálena jsouc od okresního města Příbrami něco málo přes 4 kilometry, jest původu prastarého, čemuž nasvědčuje její jméno ze staročeského „leš” - kůže odvozené. Patrně ji založili koželuzi, neboť sama i okolí oplývalo jako dosud hojností tekoucí vody i množstvím lesů k vydělávání koží potřebných. Západně obce, protíná katastr obecní železná dráha vedoucí z Rakovníka do Protivína, tudíž dráha Rakovnicko-Protivínská dostavěna r.1874 v délce 19 mil, nákladem 19 milionů zlatých.

Lešetice byly od nepaměti spojeny se sousední obcí Konětopy, tvořice ještě s osadami Jerusalémem, Jesenicí a částí Buku spojenou obec Konětopy. Obec tuto spravovali v dřívějších dobách konšelé, nápotom starostové voleni střídavě ze spojených osad tu z Konětop, jindy z Lešetic neb zase z Jerusalema.

Přifařena jest obec ku Slivici, přiškolená do r.1866 do Milína.

Prozíravý a pokroku milovný starosta spojených obcí p. František Jarolímek, rolník z Lešetic čp.24 (u Hanslů), pojal myšlenku postavití spojeným obcím vlastní školu, kteráž to snaha vedla k cíli a tak postavena jednotřídní škola na Slivici pro obec Konětopy a osady Lešetice a Jerusalém, ku kteréžto škole za nedlouho přiškolená i obec Brod, aby děti z této obce nechodily okolo školy Slivické do školy Milínské.

Ve škole na Slivici začalo se poprvé učití po Rakousko-Pruské válce, dne 7.listopadu 1866. Zmíněný starosta p.Jarolímek založil při škole na Slivici též žákovskou knihovnu vlastním nákladem. Budiž mu za to trvalá vděčná památka! Prvým našim učitelem na škole Slivické byl p. Vojtěch Svácha, rodák z Kněževse u Rakovníka, kde také zemřel, trávě

v rodišti prázdniny. Druhým našim učitelem byl p.Alois Dobeš, rodák Březohorský. Po jeho přesídlení do Velkých Pečic, nastoupil službu školní na Slivici pisatel této kroniky p. Frant. Fousek, rodák Příbramský. Za něho byla naše škola rozšířena na školu trojtřídní od 1.ledna 1884, když před tím dosáhl počet žactva přes 200.

Snahou obyvatelů Lešetic bylo ode dávna přání po samostatnosti obce, což se ve vhodné době přičiněním domácích zástupců obecního zastupitelstva a za vydatné pomoci poslance na zemském sněmu pana MUDr. Ladislava Melhuby a za starostování starosty spojených obcí p. Františka Pletánka z Konětop, šťastně roku 1912 podařilo. Tak svorností malé věci rostou! Toho roku čítala obec 42 popisných čísel a 294 obyvatelů vesměs Čechů a katolíků. Pokojné obyvatelstvo zdejší, živí se ponejvíce polním hospodářstvím, hornictvím a zaměstnáním při železné dráze.

Prvním starostou samostatné obce zvolen byl pan Matěj Kuba rolník. Po jeho vzdání se dobrovolně úřadu starosty, nastoupil na jeho místo pan Matěj Karas horník z čp. 38.

Kronika byla založena v r.1915 usnesením obecního výboru z 21.2.1915. Složení výboru: starosta Matěj Karas, I.radní Josef Synek, II.radní Jan Kazda, členové Josef Muzikář, Václav Bednář, Josef Štván, František Karas, Josef Krejčí, Matěj Kuba.

Prvním kronikářem byl řídící učitel na Slivici František Fousek.

VÝPISY Z JEDNOTLIVÝCH LET:

1914 - při mobilisaci narukovali: Fr. Smolka čp.12, Josef Sobotka, Karel Kšanda, Fr.Karas čp.29, Jan Pešek, Fr. Pešek, Václav Bednář, Bohumil Karas, Josef Karas, Petr Kazda, Josef Maršík, Fr. Maršík, Jan Maršík, Josef Cervenka, Václav Strnad, Antonín Smolka, Václav Smolka, Emanuel Smetana.

1915 - k vojenské povinnosti povoláni: Jan Karas, Petr Kostka, Josef Kazda, Antonín Strnad.

- 1916 - z obce Lešetice toho roku narukovali: Josef Muzikář, Václav Kovář, Fr. Bednář, Václav Karas, Petr Soukup a František Soukup - studující.
- 1919 - vojíni vrací se domů radostně, mnozí však z nich našli v cizích zemích na bojištích smrt. Budiž jim ta cizí země lehká. Netrpěli a nevykrváceli nadarmo ale položili životy své na oltář vlasti, za svobodu národa. Jsou to: Josef Karas čp.23, Petr Kopáček čp.35, Václav Matějček čp.27, Jan Karas čp.38, Petr Kazda čp.30 a nezvěstný Fr. Dudáček. Jiní následkem útrap válečných v cizině neb doma zemřeli, totiž: Václav Karas čp.38, Emanuel Holinger čp.14, Frant. Maršík čp.27, Emanuel Strnad čp.20. A opět jiní prodělávající válečné útrapy, zkoušeli dále v cizích zemích jako zajatci a to: Fr. Smolka čp.12, Boh. Karas čp.23, Josef Maršík čp.27 a Josef Sobotka čp.28. V Rusku Fr. Bednář čp.28 a Josef Kazda čp.30 v Itálii. Z těchto někteří vstoupili do našich legií jako Boh. Karas v Rusku, Fr. Bednář a Josef Kazda v Itálii.
- 1922 - Zřízena obecní knihovna - knihovník Fr. Pešek.
- 1924 - postaven pomník padlým v I. světové válce, koupen zvon do kapličky.
- 1925 - postaven transformátor - elektrifikace obce - 4.10.1925 se v obci poprvé svítilo elektrinou, díky elektrifikačnímu družstvu občanů Lešetic.
- 1926 - 24. a 25. července sjezd rodáků (pozdáno 160 osob). Dne 6. června oslava 25 let trvání hasičského sboru.
- 1929 - krutá zima, v únoru až -39°C, pomrzli zajíci, koroptve i v chlévech malá selata. 5. října vyhořel Alois Kotápiš čp.16.
- 1933 - zakoupena motorová stříkačka.
Do obce jezdilo šest pekařů a to: Špala z Tochovic-chléb, Knajfl ze Zdaboře-chléb, Kindl z Příbrami-chléb, Záček z Milína-chléb i bílé pečivo, Sedivý z Oslí-chléb a Kleindins z Příbrami-bílé pečivo.
- 1934 - v tomto roce katastrofální sucho, sena málo, otavy žádné, obilí proschlé a málo. 4. listopadu neznámými darebáky z Příbrami povalen pomník padlým.

- 1936 - vyhořel 29.ledna Petr Kohout.
- 1938 - v mobilizaci 21.5. narukovali: Václav Muzikář a J. Krůta. V mobilizaci 23.10. narukovali: J. Karas, V. Bednář, J. Hacaperka, F. Hacaperka a Jakub Hacaperka.
- 1939 - 15.3. Československá republika zabrána Německem.
- 1942 - na práci do říše odešli: Václav Kšanda č.19, Fr. Karas č.29, V.Daněk č.31. V červnu byl zatčen a odveden gestapem Rudolf Rudovský z č.4 a poslán do koncentračního tábora Mauthausen, kde v r.1943 zemřel. Jeho zatčení bylo provedeno z popudu starosty obce a jeho ženy.
- 1943 - před zatčením gestapem stačil uprchnout Rudolf Hacaperka. Později byl odsouzen za nepřítomnosti k trestu smrti.
- 1944 - při přeletu bombardovacích svazů Anglo-amerických nad obcí byly shozeny 2 bomby, které dopadly na zahradu Jana Peška a na cestu k nádraží Za kamením. V prosinci byl zavřen Alois Mrvík č.8 za neplnění kontingentu. Na práci do Německa byli povoláni: Ladislav a Květa Smetanovi, Jan Chmelíček a Frant. Pešek.
- 1945 - začátkem dubna byl partyzány vyhozen železniční propustek pod Mýtem. V obci je před postupující Rudou armádou ukryto 35 Němců, kteří se ubytovali v místním hostinci. 26.4. těžký nálet amerických stíhaček na Milín. Dne 5.května se vrací z ilegality Rudolf Hacaperka. V obci se vytváří revoluční národní výbor ve složení: Rudolf Hacaperka č.22, Karel Kšanda č.7, Josef Kluger č.39, Václav Muzikář č.1, Stanislav Tůmvec č.38, Josef Synek č.20, Rudolf Choura č.13. 11. května v odpoledních hodinách došlo k silnému boji se zbytky německého vojska u Slivice. Obec byla ve vážném nebezpečí. Veškerý pohyb obyvatel byl nemožný, po každém bylo stříleno z kulometů a minometů. Také někteří občané z obce pomohli partyzánskému hnutí v tomto boji. František Pilař byl těžce raněn a zemřel v příbramské nemocnici. Večer 11.5. přišly oddíly Rudé armády. V obci bylo mnoho sovětských vojáků. Lidé je

s radostí přijímali. Při jedné oslavě byla nešťastně vypálenou světlicí zapálena usedlost Josefy Horké č.9

1946 - volby do Nár. shromáždění. V obci byly 3 pol. strany. KSC vedl R. Hacaperka, Lidovou stranu Jar. Kuba a Soc. stranu Jos. Cervenka. Výsledky voleb: ze 135 voličů odevzdalo hlasy: 87 KSC, 38 Lid. straně, 9 Čs. straně soc. a 1 Soc. demokracii.

Byla opravena kaple a zakoupen zvonek. 11.5. odhalena pamětní deska JUDr. Fr. Muzikářovi, který zemřel v koncentračním táboře Terezín.

1947 - otevřen první důl na uranovou rudu za lesem Na Mýtě, kde stávala malá haldička za dolování na železnou rudu. Začalo se s dolováním v lese Zelený a v Kamenné. Přišlo velké sucho, úroda byla nízká. V obci byl zřízen obvodní matriční úřad pro obce Lešetice, Konětopy, Brod a Jerusálém. Místnost pro svatební obřady byla zřízena v čp.15 u pí. Sobotkové.

1948 - shromáždění pracujících na Staroměstském náměstí v Praze 24.2. se zúčastnilo 8 občanů z Lešetic. Při průzkumech uranové rudy v okolí obce byly v polích vykopány jámy hluboké 3 m a dlouhé 30 m. Tím vznikly na polích velké škody. Místní zemědělci nebyli s takovým stavem spokojeni. Škody byly sice zaplacený, ale úroda nahradit nešla. Za lesem u šachet v Dolině byl vybudován tábor pro převýchovu občanů, kteří se dopustili trestných činů. Ti pak pracovali na šachtách.

1949 - založeno Strojní družstvo, které se spojilo s elektrárenským družstvem. To byly začátky založení JZD. V měsíci květnu byla provedena výsadba role pí.Anastázie Karasové č.23 a tak přeměněna na les.

1950 - 12.3. přípravný výbor JZD: V.Muzikář, R.Hacaperka, J.Žáková, J.Sirotek. Bylo započato se stavbou silnice ze šachty č.1 a 2 k hlavní silnici.

1951 - Bylo započato se stavbou šachty č. 4 Na Mýtě, pro tento účel bylo zabráno asi 10 ha orné půdy. Na Brodském vršku byla vystavěna rozvodna el. energie. Byla postavena budova návštěv na drahách pro návštěvy potrestaných pracujících na šachtách.

- 1952 - byla provedena hospodářsko-technická úprava pozemků v obci. Bylo založeno JZD - předseda Václav Muzikář.
- 1953 - 1.června měnová reforma. Z JZD vystoupili: Božena Chourová č.13, Fr. Holinger č.14, Václav Žák č.16, Jar. Synek č.20, Anastázie Karasová č. 23, Fr. Pešek č.24, Petronila Karasová č.29, Jos. Cervenka č.33 a Václav Zajíček č.36.
Byl zrušen lístkový systém.
- 1954 - v lednu silné mrazy - 24 až 28 °C. Poddolováním se ztrácela voda ze studní, nejdříve ve spodní části obce čp.8, 10 a 11 a v obecní studni. Provedena adaptace v domě č.38 pro místní prodejnu, která byla otevřena 19.listopadu.
- 1955 - v důsledku poddolování došlo ke ztrátě vody v celé obci, projevuje se značný nedostatek vody, také dva rybníky začínají vysychat. Jáchymovské doly vozí do obce vodu v cisternách..Ještě 24. dubna trvaly mrazy a v polích se nedalo pracovat. Žně začaly v polovině srpna. Provedena demolice obecního domku č.2.
- 1956 - ještě v únoru byla krutá zima. Mrazy dosahovaly až - 30°C. Sena se sušila v červenci. Žně začaly 20.srpna a končily až v říjnu.Léto bylo studené. Začala výstavba šachty č.15 Na Vinicích. Rybníky úplně vyschly v důsledku poddolování.
- 1957 - do obce byl zaveden vodovod. Na západní straně za obcí byl proražen komín k větrání šachet, což neuspokojovalo, neboť byla vysoká hluchnost a zvýšená radioaktivita v ovzduší.
- 1958 - zrušen obvodní matriční úřad v obci a převeden do okrskové obce Milín.
- 1965 - vysázeny 4 lípy u čp.34-35 v horní části obce, 4 lípy u hřiště na bývalém rybníce a 24 topolů v aleji při cestě od obce k nádraží. Byla provedena přestavba silnice od křižovatky ke Slivici.
- 1969 - Okresní vodohospodářská správa v Příbrami začala vymáhat na občanech poplatek za odběr vody, což pobouřilo hodně občanů a zahájili proti Uranovým dolům

soudní řízení za nedodržení smlouvy z r.1958, kde bylo KNV Praha potvrzeno, že voda odebraná denně do výše 32 m² se dodá zdarma.

1971 - počasí nebylo skvělé, v březnu byly ještě mrazy -20°C, celé jaro pršelo a zima až do konce června, pak nastalo sucho až do podzimu.

1974 - vyasfaltovány místní komunikace v obci. Byla vybudována protipožární nádrž v hořejší části obce.

1975 - plénium MNV se rozhodlo pro sloučení obce s MNV Milín. 17.10 se srazily na trati u strážního domku nákladní vlak s protijedoucí lokomotivou. Byly zničeny a vykolejily obě lokomotivy a 5 vagonů.

1976 - od 1.1 sloučena obec s Milínem s názvem Milín - Lešetice. Byla dostavěna prodejna a 8.září předána do provozu.

1979 - klimatické podmínky dosti špatné, neboť měsíc duben a květen nepršelo, sena bylo málo, též obilí poschlo a po deštích které nastaly koncem června a v červenci se obilí zmlazovalo.

Kronika je nepřetržitě vedena od r.1915 (se zmínkou o r.1914) až do r.1940. Po smrti kronikáře Fr.Peška (1946) nebyl soustavně zaznamenáván sled událostí v obci. V r.1968 byla kronika dopsána za r.1941-1960. Nedopsány jsou r.1961-1963. Dále jsou zaznamenány r.1964 -1979. Od r.1979 nebylo známo kde kronika je. Po osamostatnění obce (1990) se začalo pátrat po kronice a teprve v květnu 1992 ji od kronikáře obce Milín J.Vostárka převzal Antonín Soják. Pro krátkost času nebyla kronika dosud doplněna a proto se stručné výpisky týkají jen let, kdy byla kronika vedena.

VÝPISKY Z PAMĚTNÍ KNIHY SBORU DOBROVOLNÝCH HASIČŮ V LEŠETICÍCH.

Sbor v Lešetících byl založen 18.července 1911. Zakládajících členů bylo 23. První veřejné cvičení bylo 13.července 1912, s tímto pořadem:

1/ O 5. hod ráno budíček

2/ Přivítání sborů a korporací

3/ O 1/2 deváté hod.seřadění sboru a pochod do chrámu Páně na Slivici

4/ O 9 hod. mše svatá na Slivici

5/ Zpáteční pochod a svěcení stříkačky,při čemž promluví důst. pan farář Slivický P. Václ. Cermák.

6/ Školní cvičení.

7/ Po 1/4 hod. přestávce poplach na budově označené rud. praporem.

8/ Odevzdání sboru p.Frant. Skočdopolem cvičitelem obecnímu zastupitelstvu a tím pak veliteli.

9/ Defilé sboru před hodnostáři.

10/ Společný oběd v hostinci p. Jos.Holingera. Ve 20 hod. taneční zábava v místním hostinci.

Slavnosti dne 13.7.1912 se zúčastnili zástupci sborů dobrovolných hasičů:

Konětopy,	velitel	Václav Štefan + 10 mužů
Střebso,	velitel	Josef Benda + 6 mužů
Milín,	velitel	Alois Čevona, Petr Krátký + 24 mužů
Radětice,	velitel	Jan Kalát, Josef Riener + 12 mužů
Podlesí,	četař	Václav Troják + 3 muži
Kozičín,	náčelník	Anton Shrbený + 4 muži
Láz,	velitel	Franc Kubát + 16 mužů
Bř. Hory,	místovatel	Ant. Dražan + 10 mužů
Příbram,	velitel	Václav Bárta a Fr. Filipovský.
Za hornický spolek „Láska“		Jan Kazda a Josef Řeřicha.
Za čtenářský spolek „Palacký“ ze Žežic		Tomáš Vrátný.
Za sbor učitelský na Slivici		řídící učitel Josef Fousek a učitel A. Jarolímek.

6.června 1926 se konaly oslavy 25-ti let trvání sboru. Zúčastnil se jich župní starosta a dozorce Fr. Horych, farář slivický Fr. Daněk, ředitel slivické školy J. Sobiška a samozřejmě zástupci sborů: Lazsko, Zdaboř, Brod, Konětopy, Zavržice, Jesenice, Jerusálém, Německá Lhota (Lhota u Příbrami), Rtišovice, Životice, Tochovice, Narysov, Radětice, Milín a Bohutín.

28.června 1931 se konal v Lešeticích sjezd župy Příbramské za účasti starosty župy Příbramské, Milevské a zástupců župy Podbrdské z Jinců a Ceňkova a župy Podtřemšínské. Ze sborů se zúčastnily: Bohutín, Kozičín, Dubno, Suchodol, Drahlín, Německá Lhota, Horní Hbity, Obecnice, Buk, Cetyně, Višňová, Občov, Brod, Bratkovice, Stěžov, Příbram, Hluboš, Láz, Vysoká Pec, Orlov, Narysov, Lazsko, Trhové Dušníky, Pičín, Jesenice, Smolotely, Liha, Podlesí Jerusálém, Radětice, Drsník, Milín, Konětopy, Kamenná, Lazec, Modřovice, Rtišovice, Ostrov, Kamenná u Boh., Bohostice, Obory,

Starosedlský Hrádek, Zavržice, Vysoká u Příbrami, Drmlovo Pole, Třebsko, Velká, Dubenec, Kamýk ⁿ/Vlt., Jablonná, Příbram V-Drkolnov. Celkem se tohoto sjezdu zúčastnilo 427 osob.

Pozn. aut.: Zajímavostí je že za sbor z Bohostic se zúčastnila náčelnice K.Mašková se 4 členkami a z Ostrova 6 členek. Lešetický sbor měl 14 členů dospělých a družinu 13 jinochů.

DĚJINY RODŮ V L K Ů A K A R A S Ů HOSPODAŘÍCÍCH NA STATKU ČÍS. 3 V LEŠETICÍCH

Napsal Adolf Karas ředitel měšťanské školy v.v. 1939

Pátraje po jménech a osudech těch, kdož na rodném statku našem hospodařili a o zachování dědictví toho potomkům se starali, prohledal jsem záznamy matrik fary na Slivici a robotních knih děkanství v Příbrami a všechny přístupné archivy veřejné v Praze (musejní, země České, ministerstva zemědělství, vnitra i ústavu historického). V nich zjistil jsem, že Lešetice jsou prastará vesnička - původu ryze slovanského-založená samotným Lechem (vladykou), jehož čeleď slula Lessatici - asi v 6 stol. po Kristu. Spí tedy na žárovém pohřebišti (objeveném badatelem Národního musea Dr. Neústupným u Jerusalema, Na neckářích, r. 1937) mnohý z předků našich svůj věčný sen.

Lessatici žili svobodně. V 10 až 12 stol. žili už pod ochranou rodu Buziců (potomků siláka Bivoje, manžela Kazi-sestry Libuše). Kde stál hrad tohoto rodu nelze přesně určit - ale jisto, že to bylo v kraji bozeňském (snad u Mirovic či u Strážiště neb i Drahenic). Ve 14. stol. byli povinni konat ročně (as 10 dní) robotu sennou a žnovou a platili poddanský ourok potomkům Buzovým v Rožmitále - zvaným Protiva. Ten umíraje rozdělil panství mezi syny Zdeňka a Sezimu. Zdeněk převzal vládu a Sezima daroval polovici svou r. 1347 nově zřízenému arcibiskupství pražskému (Arnoštu z Pardubic). K ní patřila též dolejší polovina Lešetic s rodným naším statkem a polovina Třebeska. Arcibiskup postoupil je příbramskému rychtáři Rubášovi a ten zřídil, při kostele příbramském oltář Božího Těla, ustanovil při něm svého příbuzného kněze a odkázal na jeho vydržování záduší kostela sv. Jakuba v Příbrami - platy (=ouroky) lešetických poddaných - tedy i z našeho statku. Poddaní Rubášovi byli: Bartoš, Jan, Budík a Cakan a platili dohromady 5 kop grošů bez 16 gr. ouroku ročního - ale nerobotovali.

Posloupnost hospodářů z Lešetic na usedlostech poddaných.

čp.	název usedlosti	první zmínka	poslední majitel 1938
-----	-----------------	--------------	-----------------------

a) Příbramskému záduší:

1	grunt Hronovský-Kšandovský	1593	Šimon Hron	M.Kšandová
2	chalupa Kšandovská	1756	Jan Kolář	vdova Karasová
3	grunt Vlkovský-Karasovský	1599	Jakub Vlk	Jos. Karas
4	grunt Ouřadovský-Kubatovský	1607	Jan Ouřada	R.Rudovský
5	krčma Smolkovská-pastouška	1610	Smolka krčmář	vdova Kovářová
6		1701	Tomáš Kohout	Petr Kohout
7	chalupa Vlkovská-Karasovská	1636	Jiří Vlk	Karel Kšanda
8	chal.Vrbovská-Mrvíkovská	1609	Havel Jiša	Alois Mrvík
9	chalupa Kubátovská	1756	Frant. Kubát	Václav Horký
10	grunt Mrvíkovský-Kubovský	1590	Tomáš Mrvík	Matěj Kuba
11		1757	Václav Kubát	Josef Krejčí
12	grunt Smolkovský	1642	Matěj Smolka	Frant. Smolka
15		1757	Jan Kolář chromý	Marie Sobotová
27	chalupa Kozlenkovská	1779	Václav Rybák	Petr Holinger
28	chalupa Smolkovská	1770	Kateřina Smolková	Josef Kluger
29		1806	Ant. Karas	Frant. Karas
31		1819	Fr. Kubát	vdova Bučilová

b) Panství hradu Karlštejna-statek Milínský:

14	krčma svob. hospoda vejsadní	1654	Vacl. Zajiček	Fr. Holinger
13	obecní chalupa od gr. 24	1778	Jiří Kopecký	Rud. Choura
16		1760	Jiří Kopecký	Ant. Kabyl
20	grunt Karhanovský-Strnadovský	1654	Matěj Karhan	Jar. Synek
17	chalupa Strnadovská k č.20	1757	Vojt. Průša	Petr Habada
21	grunt Vaniečkovský	1654	Jiří Vaniček	Vojt. Bednář
22	chalupa Vaniečkovská	1756	Tomáš Vaněček	Rud.Hacaperka
19		1757	Václ. Vaněček	Jos. Kšanda
23	gr.Trousilovský-Strádalovský svobodný statek	1638	Joáchym Kryštof Hubka	Boh. Karas
30	k č.23	1773	Václav Rybák	Jos.Hacaperka
24	grunt Vítkovský	1654	Jakub Vítek	Fr. Pešek
25	grunt Peškovský	1379	Pessek	Jan Pešek
26	chalupa k č.25	1801	Martin Pešek	Bar.Krejčová
18		1756	Frant.Farek	Frant.Pešek

ZE ZÁPISKŮ P. FRANTIŠKA SLÁMY Z JEHO PÁTRÁNÍ PO DÁVNÉ HISTORII OBCE LEŠETICE.

Nález staroslovanského žárového pohřebiště v obci Lešetice-lokalita se nachází na zahradě p.Peška čp.25 na nejvyšším bodě obce. Majitel už před mnoha lety (kolem r.1900?) zde našel popelnice s milodary. Zbytky střepů keramiky jsem sesbíral. Fragmenty jsou červenohnědé barvy, dobře vypálené, ostřené slídou. Horní části jednoduchá vlnice a pod ní pak vyhloubené vodorovné pásy (asi 3 mm široké). Střepy jsou některé očazené kouřem navrch a některé i uvnitř. Kromě této „řekl bych jemné keramiky je tam také keramika stejné barvy, ale hrubě ostřená pískem a silná asi 9 mm.

Jelikož jsem našel ještě fragmenty keramiky z konce 11. a 12. stol.(růžová ker. na lomu tmavá až černá) a pak ze 13. a 14. stol. domnívám se že kontinuita osídlení je tu prokázána.

V tomtéž místě byla asi ve 13. - 14.stol. železářská pec. Obec leží na staré stezce z již. Čech("Božeňská").V blízkosti železniční trati Zdice-Protivín se nachází zbytky strusky po primitivních hutích.V bezprostřední blízkosti ve směru na Lazsko byla povrchová železnorudná žíla. Dodnes se této lokalitě říká V pecích a V hutích. Žel. pece byly na zemědělsky obdělávané půdě.Mimo katastru Lešetic jsem identifikoval pece u Milína-nádraží, v Lazsku a pravděpodobně i v Ostrově a Životicích. Zjistil jsem také zajímavý fakt, že na místech metalurgie záp. od „Zlaté stezky“ se nachází dostatek „tuhované“ keramiky, zatím co v Raděticích Dr. Pleiner neuvádí ani jeden kousek .Z toho je zřejmé že osady kde se dobývala a tavila železná ruda a které leží na staré stezce z již. Čech - vedoucí přes Březnici-Tochovice, Lazsko, Lešetice, Příbram - Dobříš užívaly hojně "tuhovanou keramiku". Naproti tomu taviči v Raděticích ji nepoužívali vůbec. Proč? Pece v Raděticích byly největší v Čechách a děly se prakticky ve stejné době. Tehdejší obyvatelé měli nějaké zábrany? Domnívám se že obyvatelé u stezky zmíněné byli jihoč. Doudlebové a obyvatelé v Raděticích-Stěžově přišli z Moravy? Zábrany ve spolupráci a

styku mohly být jazykové?

PŮVOD NÁZVU LEŠETIC:

Staročesky se nazývala zpracovaná kůže „leš“.

Lešetice malá osada skrytá v lese měla k tomu ideální podmínky, aby se zpracováním kůží zabývala. Obcí protékal potok sloužící k propírání koží a drobné zvěře byl dostatek: technologie zpracování byla velmi jednoduchá. Lešeták pak by znamenal kůžičkář, jinak se nazývali jircháři a měli svůj cech v Příbrami v Prokopské ulici.

Další možností je odvození jména (podle zakladatele) Lecha. Doklad k tomu však není.

Dále se naskytá možnost že se obyvatelé obce zabývali primitivním včelařením. To znamená, že vybírali med z dutých stromů neb položených klátů. Tito včelaři se staročesky nazývali „lešáci“.

*pozn. aut.: podle doložených zpráv ještě po roce 1780
byly kolem Slivice husté lesy - viz. Josef Valenta
- O Slivici a památném kostele sv. Petra. vydané r.1940*

O SLIVICI A PAMÁTNÉM KOSTELU SV. PETRA.

(Vybráno z knížky Josefa Valenty vydané r. 1940)

Roku 1216 koupil Příbram s okolními osadami biskup pražský Ondřej od kláštera Tepelského za 300 hřiven stříbra a za jeho nástupců se značně rozšířilo, takže zasahovalo od Třemošné a od dobříšských lesů až k Vltavě. Až do válek husitských sdílí Slivice osudy s ostatním panstvím příbramským. Před tím patřila zdejší krajina (Slivice a okolí) do území ústředních knížat českých.

Krajina kolem Slivice bývala pokryta ještě na konci 18 st. hustými souvislými lesy, jak patrně na mapě milínského panství Tereziánského ústavu šlechticů datovaném dnem 9.6.1780. Mapa je v archivu katastrálního úřadu Příbram. Do roku 1348 manství Kamýcké. Po založení Karlštejna (10.6.1348) Milín připojen ke Karlštejnu.

Slivický kostel vybudoval arcibiskup Arnošt z Pardubic na hranicích svého panství a panství královského.

Roku 1362 byl arcibiskupem Arnoštem dosazen na Slivici prvofarář Václav z Chýnova, který zde působil do r.1365. Jeho nástupcem byl lešetický rodák Vlk, který se psal podle tehdejšího způsobu polatinisovaným jménem Lupus a úřadu se vzdal dobrovolně r.1371.

Roku 1434 připojil příbramské panství (i Slivici) purkrabí karlštejnský Kuneš z Buřenic ke zboží karlštejnském

Desátek obilí slivické faře z r. 1578 - ves Lešetice sumou 56 strychů, 5 větelů, ozimu 3 strychy .

Clen řádu Tovaryšstva Ježíšova Drachovský v r. 1631 mimo jiné píše, že se na Slivici bojí vlků. Ještě po roce 1720 byly kolem Slivice husté lesy, které dosahovaly až k samotnému chrámu a tento s farou byl pouhou samotou.

V letech 1760-1770 byl farářem na Slivici páter Fr. Mach, za jeho činnosti byla postavena nová fara (patrová budova s vysokou mansardní střechou r.1761) a před svým odchodem dal ještě upravit všechny kapličky křížové cesty. Kdy byly postaveny kapličky nelze zjistit ze zápisů v pamětních knihách

ale podle stáří lip lze soudit že je postavili jesuité v době správy Slivické farnosti. První farář po jesuitech byl Vojtěch Burian (1676-1680).

V souvislosti se Slivicí je nutno se také zmínit o velkém hladomoru z let 1771 až 1772:

Léta 1769-71 byla velmi neúrodná. Bídu dovršil rok 1772. Vlivem dešťů r. 1771 obilí hnilo na polích, takže vůbec nebylo žní. Do sv. Jiří bylo teplo, obilí vymetalo, přišel však sníh, mrazy. Sníh ležel až do 19.května. Obilí zmrzlo, deště dokonaly dílo zkázy. Nastala hrozná dražota z té hlad a z hladu mor. Roku 1772 platil se 1 strych žita přes 10 zl., pšenice 12 zl., hrachu 10 zl. i výše. Jedli tedy lidé z hladu všelijaké trávy, lebedu, kořeny, květy, psy i mrchy. Nejhuře bylo na Příbramsku, Tábořsku a Kouřimsku

O bídě lidu ve farnosti Slivické napsal do farní kroniky tehdejší farář Josef Vít Koukol: Působil jsem tu r. 1771 a 1772 za nedostatku obilí a všech potřeb. Neplodnost polí byla tak veliká, že jedna měrice pšenice prodávala se za 24 zl., ječmen 10 zl.. Lidé chudí jedli traviny, lebedy, kůru stromů i jiné věci, mnozí také z toho hladu bídě zahynuli. Tak tedy r. 1771-2 pohřbil jsem 1400 lidí od nichž žádnou štolu jsem nevzal a ani desátků jsem vybírat nemohl.

Morový hřbitov je situován u okresní silnice Příbram-Milín, nedaleko školní budovy a dodnes můžeme zde spatřit velmi četné propadlé hroby morových obětí z let 1771-2. Uprostřed hřbitova stojí nízký kříž, dnes již valně sešlý a tu s obtíží čteme:

Co jsme my
budete vy
Co jste vy
byli jsme my
Otče náš-Zdravas
modlete se za nás
1772

(pozn. aut.: morový hřbitov by měl být mezi starou a novou silnicí. Ještě před několika lety byl kříž na tomto prostranství (proti domku p. Peška) nyní je položen u zdi, vedle nádrží na vodu na slivickém hřbitově (nápis se mi nepodařilo identifikovat). Josef Valenta publikoval fotografii tohoto kříže ve své knížce na str. 32. Poslední fotografie od p. Fr. Slámy je z r. 1981, kde je kříž už povalený.

KŘÍŽE V OKOLÍ OBCE:

Kříž při okresní silnici postavila p. Matějíčková čp. 27 na památku svého syna Blažeje, padlého v 1. svět. válce

Kamenný kříž na vrch „Hrudný“ dal postavit p. Karas z čp. 3 na paměť za záchranu jejich malého chlapce, který zůstal jako zázrakem nezraněn na voze se splašenými koňmi.

Zelezný křížek na vrchu „Mýto“ na stranu k Vojně, postaven byl na památku bleskem zabitého mladíka Petáka z Píčina dne 6.8.1917, který byl u p. Mrvika na návštěvě.

Kamenný kříž z r. 1803 na konci horní části obce u cesty na Slivici. Při jaké příležitosti byl postaven není již nikomu v obci známo.

Iniciály - východní strana: IHS (in honore sanctum)

- západní strana: OSP

- severní strana: INRI (Ježíš Nazaretský, král židovský)

MALÉ NAHLÉDNUTÍ DO HISTORIE „ŽELEZNÉ KRÁVY“

Před třicetiletou válkou, zvláště po ní bylo obyčejem, že osadníci odkazovali ke chrámovému záduší kus hovězího dobytka, kterýž pak ve prospěch záduší tj. zvláštního fondu na udržování chrámu a jeho potřeb býval dáván osadníkům, pod plat, nebo, pod nájem. Dobytku takovému se říkalo, zádušní krávy. Z každého kusu při sv. Havlu platilo se nájmu ročních 10, 15, 20, 24, 29 krejcarů, za vola i 1 zlatý. Stávalo se ovšem nejednou že kráva pošla a v tom případě zůstala nadále na gruntu, jehož majitel stejně byl povinnen odváděti nájem jako kdyby byla kráva živa. Takové břemeno nazýváno, kráva gruntovní, nebo, kráva grunetní, (1677), nejobyčejněji pak, kráva železná. Povšimněme si nyní zádušní knihy farnosti Slivické. Tato farnost byla rozsáhlá, protože k ní patřily po válce třicetileté ještě filiální osady v Horních Hbitech a v Pečicích. Ke kostelu sv. Petra na Slivici patřily tyto osady: městečko Milín, Rtišovice, Životice (jen část), Vrančice, Ostrov, Lazsko, Zavržice, Kamenná, Zežice, Zežičky, Vojna, Buk, Palivo, Haje (Přední a Zadní), Jesenice, Brod, Radětice, Stěžov, Lešetice, Bytice ves a hospoda (nyní Bytíz), Konětopy, dále mlýny Bolina, Kotalík, Stržený a Kacíř.

Roční poplatek z 1 krávy byl na farnosti Slivické 10 krejcarů.

(čas. Od Stříbrných hor roč. VIII č. 1 z 1.9.1935 - Josef Valenta)

VZPOMÍNKY NA MÉ MLÁDÍ PROŽITÉ V LEŠETICÍCH

V této středočeské vísce se po několik století život mnoho neměnil.

Byla založena už někdy ve 12.století na potoku tekoucím do říčky Litavky. Obyvatelé byli vesměs rolníci, obdělávali různou výměru půdy. V některých malých chaloupkách bydleli podruzi, což byli dělníci na statcích větších rolníků. Ti vlastnili obyčejně malé políčko, případně i kravku k zajištění obživy rodiny. Tento stav pamatuji ještě z doby první světové války a po ní. V době první republiky přibylo ke starým domům několik domků důchodců bez půdy, tedy bez hospodářských budov. Několik otců rodin pracovalo „na dráze“, několik v dolech na stříbro na Březových Horách.

Lešetičtí chodili do trojtřídní školy na Slivici. Tam nás učil m.j. pan řídící Fousek a pan řídící Liška, který byl velmi prchlivý. Jednou se Fousek v 1.třídě ptá: „Děti copak je to kravata?“. Nikdo se nehlásí, nikdo to neví. Najednou zdvihne prudce ruku malý Lojzíček M. a řídící ho povzbudí. „No Lojzíku, ty jsi chytrý chlapec, pověz nám to!“. Lojzíček se zapýří a hrdě prohlásí: „Kravata je malá kráva“. Třída se nesměje, protože to nikdo neví. Ticho přeruší pan řídící slovy: „To jsem si moh myslet, že jsi hlupák“ a vysvětlil nám co je to kravata.

Do školy jsme chodili od jara do podzimu bosi, v zimě v dřevácích, do nichž jsme si sypali pšeničné plevy, aby nás nezáblo. Jednou papírový pytlík s plevami do zásoby na zpáteční cestu nesla sestra Růža. V předsíni školní budovy jej postavila do kouta neporušený. O přestávce v 10 hodin si kluci z pytlíku udělali míč a rozházeli plevy po celé předsíni. Když přišel řídící Liška, zrudnul, naskočily mu žíly na čele a zařval: „Rameno Kristapána, mně praskne žíla. Kdo sem to svinstvo přines?“. My jsme se s Růženkou přihlásili, ale kluci, kteří to rozkopali, se nepřiznali. Růženka si pak musela přinést od paní řídící koště a čistě celou předsíň zamést.

Volného času měly tenkrát děti na vesnici málo. Musely pomáhat rodičům v práci. Od jara do podzimu, kdy se pásly krávy na drahách, jsem musel vstávat v 5 hodin a hnát krávy

na draha za „vechtra“ přes trať, kde mě v 7 hodin tatínek vystřídal, když zatím doma uklidil chlévy. Já jsem vzal nohy na ramena, pelášil domů, umyl se, najedl, převlékl a letěl za dětmi, které už byly na poloviční cestě k Slivici.

V této škole se stala také tato příhoda:

Učitel psal něco na tabuli obrácen ke třídě zády, když tu malý Honzík dostal nutkání a potřeboval jít na malou stranu. Hlásil se, ale učitel neslyšel ani když šeptal „sím, sím, sím“ a proto zavolal „prosím, prosím“. Učitel se obrátil a ptá se ho. „Co chceš Jendo?“. Jeník se chytil oběma rukama za spodní část těla a piští: „Já potřebuju, honem..“. „Tak běž, Jeníku, rychle, brzy se vrať a nikde se netoulej!“. Učitel psal na tabuli dál a na Jeníka zapomněl. Asi za 10 minut se pomalu otvírají dveře a v nich se objeví Jeníček promáčený od hlavy až k patě, vlasy splyhlé do obličeje a pláče. Učitel ohromen se ho ptá: „Kde jsi byl a cos tam dělal?“. Jenda ve vzlykání odpovídá: „On tam přišel pan řídící a on mě přehlíd!“. Ani teď se třída nesmála, snad z útrpnosti nad malým Jendou.

V době po první světové válce se projevila v Lešeticích blahodárná blízkost „města škol“ - Příbrami. Tam bylo nejen gymnasium a reálka, ale i učitelský ústav a vysoká škola báňská. Tyto školy navštěvovalo v mé době z Lešetic 15 hochů a dívek a později i další. Studovali dobře, někteří s vyznamenáním. Propadlých bylo minimálně. A to se mnoho času ztratilo vzdálenou cestou: do gymnasia 6 km, zpět také 6 km, takže jsme měli za den ušlých 12 km a za 14 dní průměrně jedny podrážky. V létě jsme se po cestě zouvali, abychom ušetřili boty. Tenkrát nejezdily žádné autobusy, takže v létě, v zimě se muselo chodit pěšky. Ve vyšších třídách se jezdilo na kole. Na silnici jsme potkávali jen selské povozy, panské kočáry a v zimě saně. Silnice byly s měkkým povrchem, válcovaly se drceným kamenem nebo kamením sebraným z polí. Za nějaký čas už byly zase vyježděny hluboké koleje a vytvořeny kaluže, které museli cestáři zasypávat. Cestou se stávaly ledajaké příhody. Vzpomínám si na tyto:

Panské kočáry mívaly vysokou boudu, takže kočí přes ní dozadu neviděl. My jsme si sedli za osu zadních kol, kam se vešli dva. Jednou se stalo na rovince u Lešetic, že Fr.M. seskočil dříve, padl na záda a natloukl si. Ihned začal volat: „Za

vozem!". Kočí, ač přes boudu neviděl, švihl několikrát dozadu dlouhým bičem a mně naskočilo na tváři několik jelit. Na další jsem nečekal, pustil se a tyčí jsem byl převalen do kotrmelce. Tvrdý kaučukový límeček, který se tehdy nosil, se mi zařízl do krku až jsem krvácel. S Fr.M. jsme se ihned poprali.

Jednou v zimě za velké metelice nás předhonal kočí se saněmi. Byl zachumlaný do dek a proto jsme mysleli, že nás neuvidí, když naskočíme na saně. Byli jsme tři. Chytili jsme se postranních prken a stoupili jsme si na sanice. Koně tryskem ujížděli, když jsme předjížděli partu Broďáků. Ti ze závesti začali volat: „Za vozem!". Kočí se začal vrtět, my jsme se lekli, pustili se prken a sanice nám podtrhly nohy. A tak všichni tři najednou jsme se váleli na silnici k radosti kluků z Brodu, s nimiž jsme se pak prima poprali.

V létech po první světové válce byl velký nedostatek látek na šaty. Jednou mi naši koupili pěkné hnědé šaty s dlouhými kalhotami. Zdály se mi poněkud tvrdé, ale byly hezké. Co čert nechtěl, hned na prvé cestě do školy jsem promokl na kůži. V gymnaziu jsem si sedl do své lavice a doufal, že mi šaty brzy uschnou. Když jsem v 10 hodin o přestávce chtěl vstát, zjistil jsem, že se mi jak na rukávech tak na nohavicích nadělaly po uschnutí tvrdé faldy, takže jsem se styděl vyjít z lavice, aby se mi kluci a holky nesmáli. Vypadal jsem směšně jako kachnička. Kalhoty s faldy do půl lýtek a rukávy scvrklé k lokti. Ze školy jsem utíkal domů sám, kde maminka zkonstatovala, že mi musí šaty žehlit každý den, protože se dozvěděla, že jsou z kopřivových vláken a že v nich nesmím zmoknout.

Když jsem byl v tercii gymnazia, stala se mi na drahách nemilá příhoda. Každý den k večeru jsem musel jít pást krávy a knížky na učení vzít sebou. Měl jsem se při pasení učit na druhý den. Za chvíli jsem viděl, jak kluci hrají fotbal. Nevydržel jsem to, ukryl učebnici řečtiny pod nízký smrček a běžel hrát. Když jsme hráli asi dvacet minut, povídá mi jeden kamarád: „Blažeji, ta tvoje kráva tam žvýká nějaký papír, asi noviny". "Tak ji nech, ať žvýká", řekl jsem a hrál dál. Za pár vteřin jsem se na krávu znovu podíval a viděl, že stojí přímo u stromku, pod nímž jsem si schoval učebnici řečtiny. Naplnila mě zlá předtucha, letím tam a z tlamy jsem krávě vyrval posledních pár listů

učebnice. To bylo hrozné, protože příští den jsme měli hodinu řečtiny, kterou vyučoval ředitel gymnazia, přezdívaný pro přísnost „gorila“. Doma jsem samozřejmě nesměl nic říct, to by byl výprask. Přemýšlel jsem jak to udělat, protože 12 Kčs na novou učebnici jsem neměl. Vyrázil jsem z domova o něco dříve, zaběhl k svému spolužáku K.Schmolkovi (žid z Pražské ulice) a prosil ho, aby mi půjčil 12 Kčs a příhodu jsem mu vylíčil. Půjčil mi ty peníze pod podmínkou, že ho budu 2x týdně o polední přestávce učit za 1 Kčs řečtině. I když to byla tvrdá podmínka, přistoupil jsem na ni a rychle běžel ke knihkupci Simonovi, kde jsem knihu dostal a rychle před vyučováním se látku doučil. Jak byly peníze tehdy cenné svědčí i to, že jsem dostával 2x v týdnu, když jsem měl celodenní vyučování, 1 Kčs na dršťkovou polévku. Původně jsem myslel, že to Schmolkovi za 6 týdnů splatím a nebudu chodit na polévku, ale on to vymyslel jinak, a pro mě lépe.

Na zábavy nebylo v Lešeticích mnoho času. Nejvíce jsme si užili v zimě při draní peří. Dralo se v každém hospodářství, kde chovaly husy pro výbavu dcer. Ovšem ne najednou. Vždy z několika chalup si vypomáhali. Draní se zúčastnily hlavně ženy a dospívající děti. Začínalo se po setmění a po skončení prací v domácnosti a končilo se kolem desáté. Při draní se vyprávěly různé veselé i strašidelné, skutečné i neskutečné historky. Všichni se těšili na "doderky", t.j. na poslední večer, který byl udržován v tajnosti. Měl být náhlým překvapením. Pak se všechno sklidilo ze stolu a začala hostina skládající se z buchet, koláčků, čaje s rumem, která trvala do půlnoci. Někde se i tančilo.

Ještě pár slov ke koupání v Lešeticích. Byly tam sice dva rybníky, malý a velký, ale ke koupání a plavání se nehodil ani jeden. Ve velkém bylo plno bahna a v něm skleněných střepů, v malém se myly a koupaly i krávy, takže voda byla úplně zelená a když děcko vylezlo z vody bylo špinavější než když tam lezlo. Větší děti, hlavně kluci, se chodili koupat do blízké pískovny, kde byla voda lepší.

Nyní v Lešeticích není žádný rybník. Poddolováním byla stržena veškerá spodní i povrchová voda a tak zmizel i potok, který protékal vesnicí. Původní krásu krajiny kolem Lešetic se Uranovým dolům podařilo zničit. Snad až haldy kamení

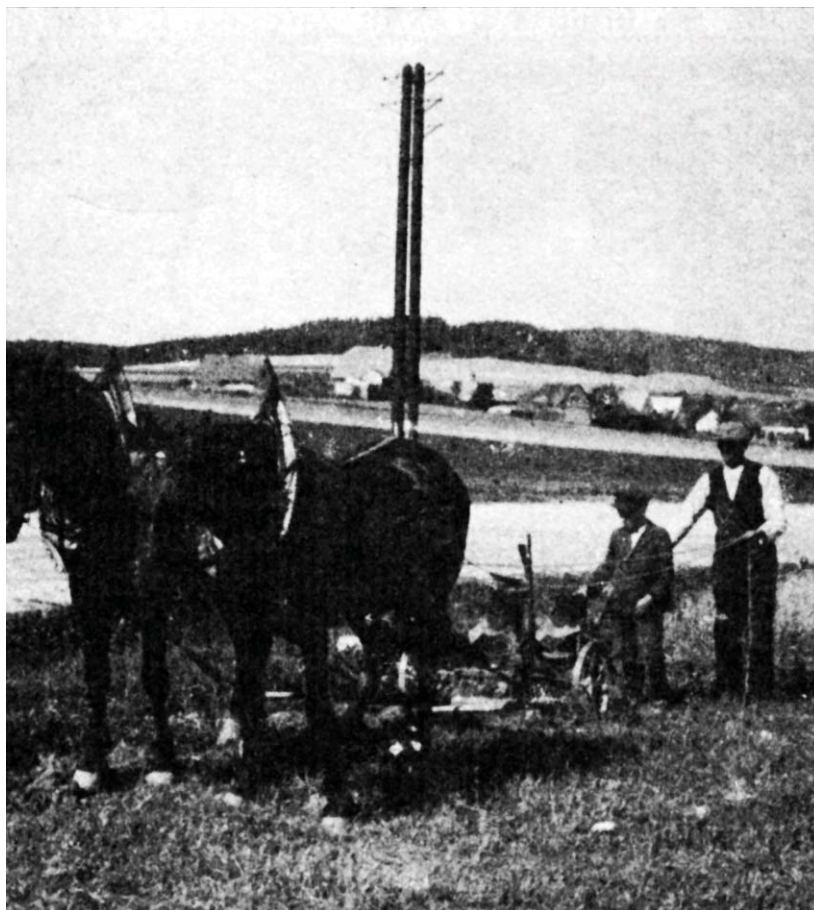
zarostou stromy a zelení , jizva v krajině se zacelí. Nikdy to však nebudou lesy, v kterých rostly spousty hřibů, křemenáčů, kozáků, lišek a jiných druhů hub.

I když okolí Lešetic a vesnice sama doznaly značné změny, v mých vzpomínkách žijí tak, jak byly za mého mládí a rád se vracím s láskou do své rodné víscky. Přeji si, aby noví i staří obyvatelé Lešetic se starali o duchovní i hmotný rozvoj naší vesničky.

*Profesor Blažej Kohout,
narozen v Lešeticích č.p.6 dne 3.2.1911*

DEMOGRAFICKÉ ÚDAJE O OBCI:

1609 bylo v Lešeticích 5 gruntů a 1 chalupa

1700 domů 14, z toho 1 krčma a 1 hospoda svobodná vejsadní

1801 domů 31, z toho 1 hospoda

1912 domů 42, 294 obyvatel

1921 domů 41, 260 obyvatel

1930 domů 44, 215 obyvatel (3 horníci Bučil, Hacaperka a Klugr)

1935 domů 46, 260 obyvatel (2 živnostníci-kupec F.Pešek a kovář Bouška)

1980 domů 46 z toho trvale obydlených 38 - počet obyvatel 133

1992 domů 45 z toho trvale obydlených 36 - počet obyvatel 95

Čestní občané Lešetic.

1912 MUDr. Ladislav Melhuba poslanec zemského sněmu - za zásluhy o osamostatnění obce.

1924 František Fousek řídící učitel na Slivici - za zásluhy o obec získané.

Přehled starostů obce:

1912 - 1913 Matěj Kuba

1913 - 1923 Matěj Karas

1923 - 1942 Frant. Smolka č.12 odstoupil ze zdrav. důvodů (amputace nohy)

1942 - 1945 Josef Červenka č.33

1945 - 1946 revoluční nár. výbor Rudolf Hacaperka

1946 - 1950 místní nár. výbor Rudolf Hacaperka

1950 - 1951 Milada Sirotková

1951 - 1954 František Fortelka

1954 - 1960 Josef Milec

1960 - 1964 Rudolf Krejčí

1964 - 1976 Rudolf Hacaperka

1.1.1976 MNV Lešetice zrušen a sloučen do střediskové obce Milín.

Od 20.6.1990 je obec opět samostatná.

1990 - 1991 Antonín Soják

1991 - dosud Radomil Daněk.

Kronikáři:

1915 -1925 František Fousek řídící učitel na Slivici.Zemřel 12.7.1935 ve věku 80 let.

1926 - 1946 František Pešek , nar. 1881,zemřel 1946

1946 - 1968 bez kronikáře

1968 Rudolf Hacaperka a František Řezáč zpracovali zápisky Fr. Peška z období 1941-46. Zápisy z let 1941 až 1968 psal zřejmě F. Řezáč a od r. 1969 do r. 1979 R. Hacaperka.

Volby v obci:

1932 ve volbách do obecního zastupitelstva, byli zvoleni:

Za republikánskou stranu - Matěj Kuba čp.10, Jos. Sirotek čp.34, Václav Bednář čp.21, Bohumil Karas čp.23 a František Smolka čp. 12 starosta

Za sociální demokraty - Matěj Karas čp.38

Za stranu lidovou - Jan Pešek

Za národní socialisty - Josef Synek a Emanuel Smetana čp. 42

Za sdružení domkářů - Václav Kovář čp.5, Josef Cervenka čp.33 a Jindřich Sobotka

1946 volby do Nár. shromáždění a Nár. výborů. V obci byly 3 strany. Ze 135 voličů odevzdalo své hlasy:

87 hlasů KSČ

38 hlasů Lidové straně

9 hlasů Čs. straně socialistické

1 hlas Soc. demokracii

1992 volby do České nár. rady a Federálního shromáždění. O hlasy voličů se ucházelo 21 stran s tímto výsledkem:

Zapsaných voličů 72, volilo 70

počet platných hlasů do ČNR-67 SL FS-68 SN FS-68

	ČNR	SL	SN
1 Občanská demokratická aliance	7	3	3
3 Československá sociální demokracie	5	3	2
4 Hnutí za samospr. dem.-Spol.pro Moravu a Slezsko -		1	-
5 Hnutí důchodců za životní jistoty	3	5	4
17 K D U - Československá strana lidová	13	8	10
19 Strana čsl. podnikatelů, živnostníků a rolníků	6	4	5
21 Hnutí za sociální spravedlnost	3	-	-
22 Liberálně sociální unie	6	9	11
24 Občanské hnutí	1	4	1
28 S R P - Republikánská strana Československa	2	4	2
31 Klub angažovaných nestraníků	1	-	1
33 Koalice Levý blok-KSČM, DL ČSFR	3	7	3
38 Strana přátel piva	1	1	3
41 Nezávislá iniciativa	1	-	
42 Koalice Občanská dem.str. a Křesťanskodem. str.	15	19	3

LEŠETICE DNES:

Od osamostatnění obce uplynula krátká doba. Během tohoto času se podařilo zařídit místnosti obecního úřadu, občané provedli opravu cesty ke Slivici, rozšíření kanalizace v horní části obce, opravu kapličky, rekonstrukci místního rozhlasu a úpravu veřejných prostranství.

Obecní úřad a všechny občany čeká ještě mnoho práce pro rozkvět obce. Není to úkol lehký, zvláště v této době, kdy po volbách začíná se k nepříznivé národohospodářské situaci projevovat i nejistota v další budoucnost tohoto státu.

V současné době zodpovědnost spočívá na obecním zastupitelstvu v tomto složení:

starosta : Radomil Daněk čp.31

místostarosta: František Karas čp.2

pokladník : Jaromír Nysl čp.35

členové : Jaroslav Kuba čp.10

Jana Táborská čp.12

Antonín Soják čp.42

Alfons Walter čp.5

K obnovení života v obci dále přispívají:

knihovnice Ludmila Nuslová,

soukromý koloniál "U Buráčka" Libuše Burianové,

Sbor dobrovolných hasičů - velitel Mir. Kloubský,

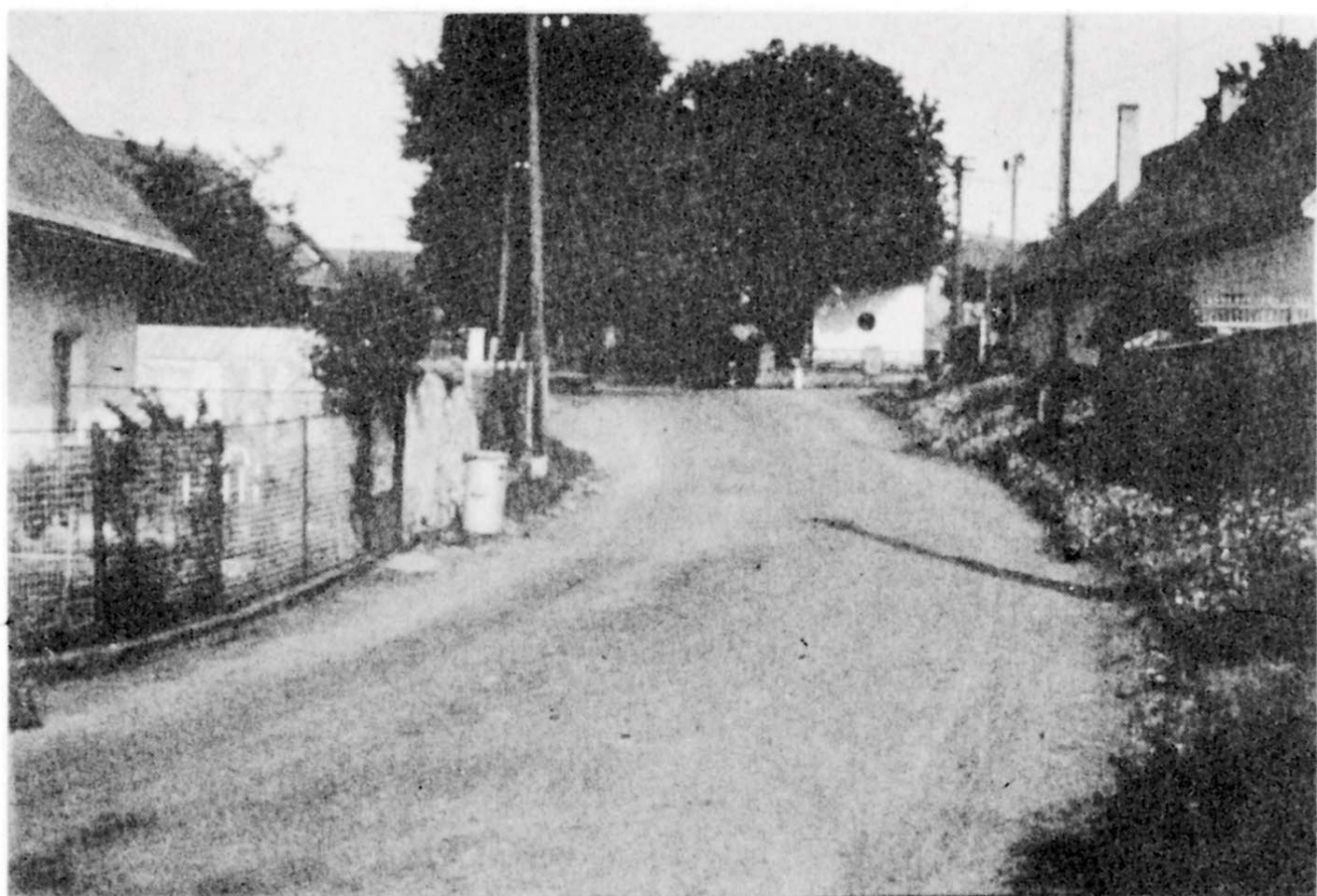
Českosl. červený kříž - předseda Jar. Kuba,

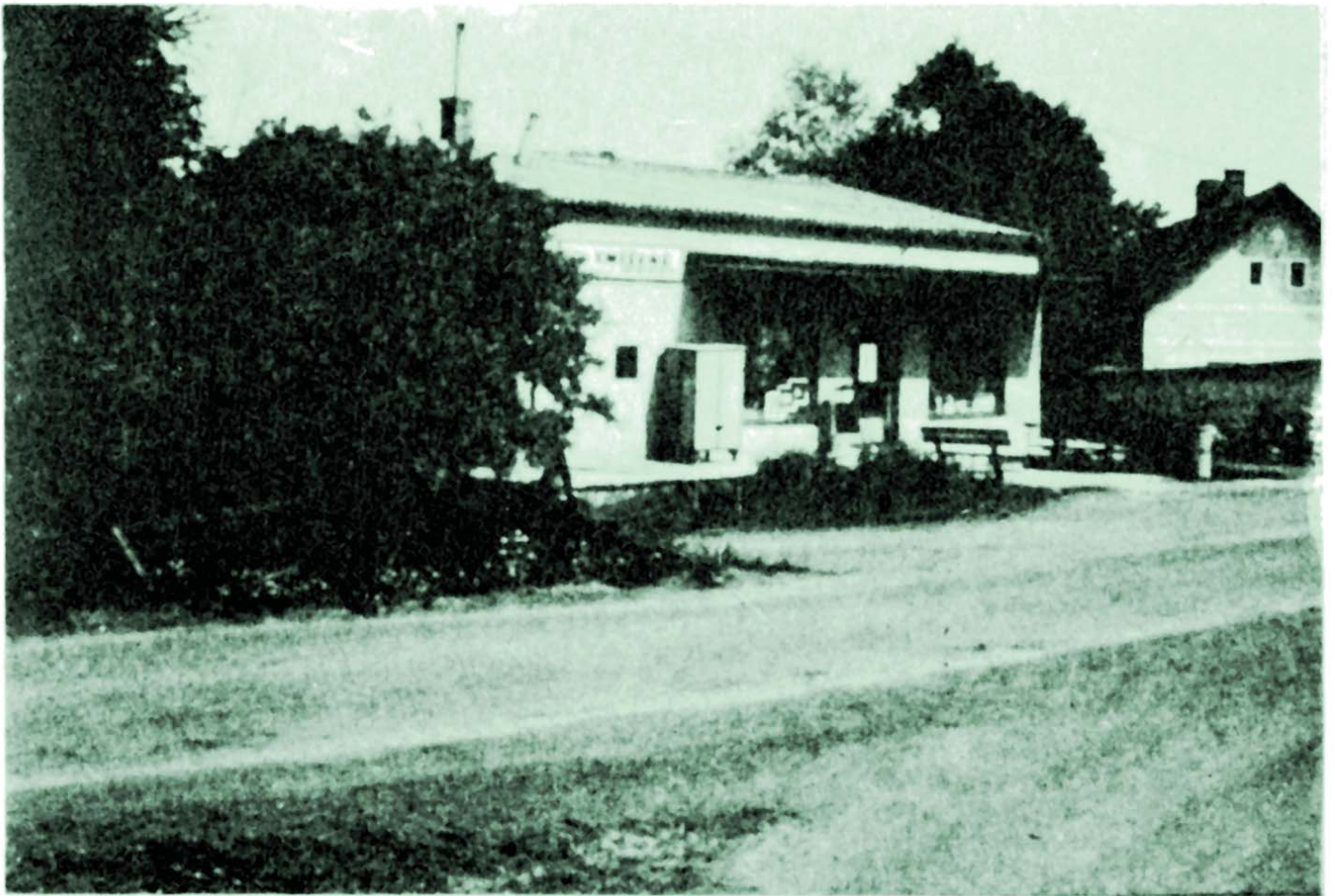
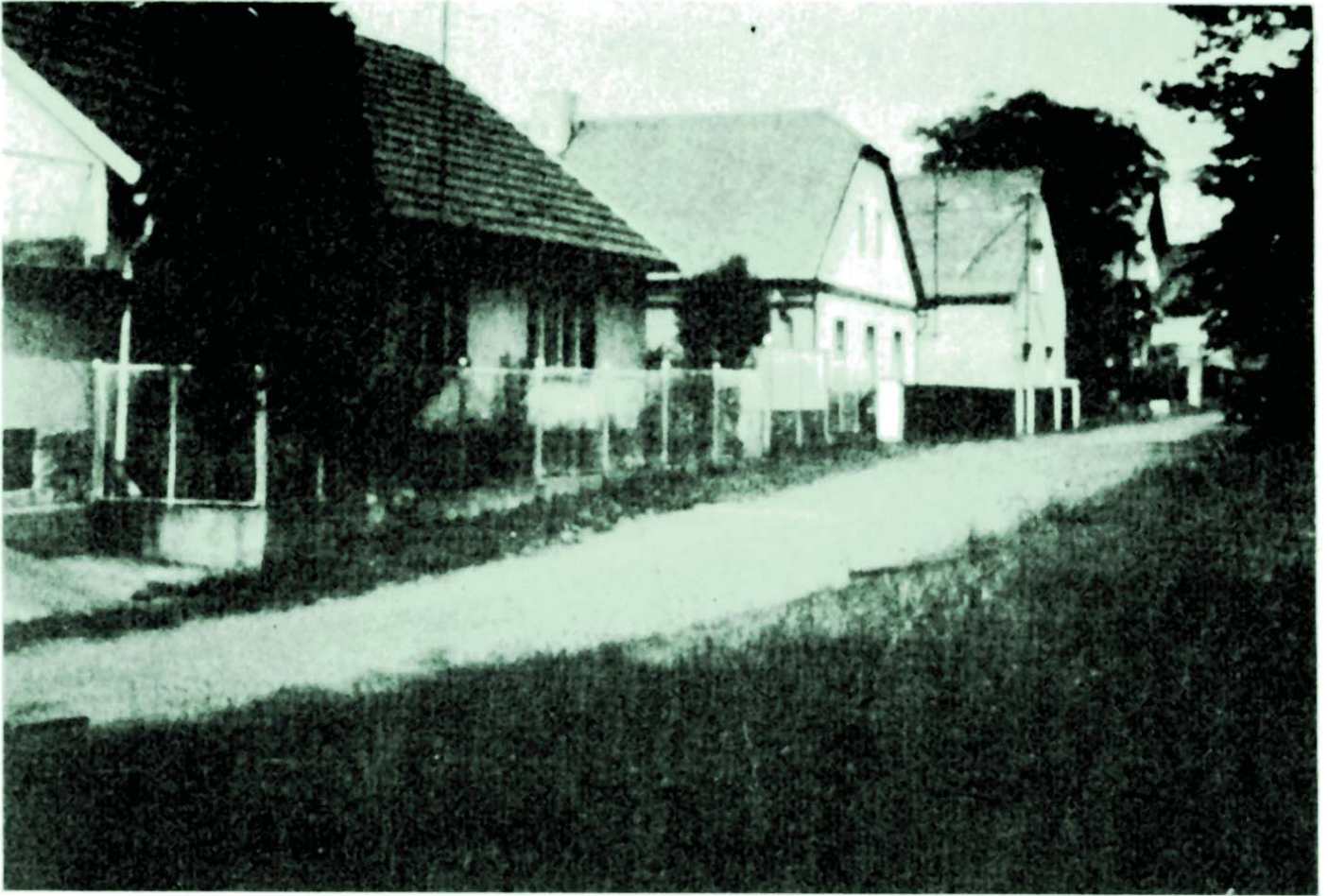
Dohlížecí výbor Jednoty - předsedkyně Jana Táborská,

Obyvatelé obce k 15.6.1992

1	Eva Bartošová	Petr Bartoš	David Bartoš
	Kateřina Bartošová		
3	Jiřina Karasová	František Karas	Štěpánka Karasová
	Pavel Karas	Petra Karasová	
4	Krystyna Holcová	Bohumil Holec	Miloš Němec
	Iveta Němcová	Miroslav Holec	
5	Gertruda Walterová	Alfons Walter	Jitka Walterová
	Monika Walterová	Jitka Walterová	
6	Marie Krejčíková	Miloš Krejčík	
8	František Mrvík	Marie Mrvíková	

10	Alena Kubová Vladimír Kuba	Jaroslav Kuba	Květuše Kubová
11	Jan Burian Jan Burian	Anežka Bartošová Martina Burianová	Libuše Burianová Marcela Burianová
12	František Penc Jana Tábořská	Antonín Penc Jiří Tábořský	Jiří Tábořský Jana Tábořská
14	Iveta Nováčková	Marta Nováčková	
16	Andrej Pencák	Jarmila Pencáková	
18	Marie Flachsová		
19	Adam Šamaj		
21	Miloslava Křížová	Marcela Křížová	Jitka Křížová
23	Anežka Karasová Veronika Karasová	Eva Karasová Lucie Karasová	Václav Karas
24	Josef Flíček Josef Flíček	Marie Flíčková	Jaroslava Flíčková
25	Jiří Pešek Lenka Pešková	Marie Pešková	Jiří Pešek
26	František Puchmajer	Václav Puchmajer	
27	Anna Slámová		
30	Marie Berková		
33	Jana Daňková	Radomil Daněk	
34	ing. František Marek	Anna Marková	
35	Václav Nusl Ludmila Nuslová Lucie Nuslová	Helena Nuslová Jaromír Nusl	Jaromír Nusl Veronika Nuslová
36	Blažej Zajíček	Josefa Zajíčková	
37	Josef Hesko Milena Hesková	Milena Hesková	Josef Hesko
40	Miroslav Kloubský	Marta Kloubská	
42	Antonín Soják Jitka Sojáková	Dagmar Sojáková	Petr Soják
44	Jarmila Klugerová		
46	Jiří Sláma	Eva Slámová	
47	Josefa Sýkorová		

Přípravný výbor sjezdu rodáků:

Karas František

Kuba Jaroslav

Nusl Jaromír

Soják Antonín

Táborská Jana

**Za spolupráci a laskavé zapůjčení písemností a fotografií děkujeme Fr.Karasovi,
ing.Fr.Markovi, Fr.Mrvíkovi, J.Nuslovi, J.Slámovi, J.Táborské, Fr. Peškovi**

Lešetice dne 15.června 1992

© Soják Antonín

© Kuba Jaroslav

Vydal Obecní úřad Lešetice

**Grafická úprava a tisk z dodané sazby
LAIWA PRESS Plzeň, pobočka Příbram**